

# WIARUS POLSKI.

Wychodzi na wtorek, czwartek i sobotę z dodatkiem religijnym p. t.: „Nauka Katolicka“ i z dodatkiem humorystyczno-satyrycznym p. t. „Zwierciadło“. Przedpłata kwartalna na pocztę i u listowych wynosi 1 mr. 50 fen., a z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen. „Wiarus Polski“ zapisany jest w cenniku pocztowym pod literą T. nr. 106. — W księgarni w Bochum 1 mr. 25 f. a z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen.

## MÓDL SIĘ I PRACUJ!

Za inseraty płaci się za miejsce rzędka drobnego druku 15 fen. a za ogłoszenia zamieszczone przed inseratami 40 fen. Kto często ogłasza otrzyma odpowiedni opust czyli rabat. Za tłumaczenie z obcych języków na polski nie się nie płaci. Listy do Redakcyi, Drukarni i Księgarni należy opłacić i podać w nich dokładny adres piszącego. Rękopisów się nie zwraca. Nazwisk korespondentów bez ich upoważnienia nie wskazuje się.

Nr. 76.

Bochum, czwartek, 2 lipca 1896.

Rok 6.

Redakcyja, drukarnia i księgarnia znajduje się przy Maltheserstrasse 17a na dole. — Adres: Wiarus Polski, Bochum.

**Rodzice polscy! Uczęcie dzieci swe mówić, czytać i pisać po polsku! Nie jest Polakiem, kto potomstwu swemu zniemezyć się pozwoli!**

**Jeszcze teraz**

można odnowić przedpłatę na trzeci kwartał.

**„Wiarusa Polskiego“**

zapisywać można na każdej pocztę i u listowych wiejskich. Prenumerata wynosi

**tylko 1 mr. 50 fen.**

a z odnośnieniem do domu 25 fen. więcej.

Prosimy Rodaków o zjednanie nam licznych abonentów na trzeci kwartał.

Do zapisania najlepiej użyć kwitu na trzeciej stronie zamieszczonego.

**Polacy na obczyźnie.**

**Bremerhafen** Sprawozdanie z czynności czterocznnych Towarzystwa św. Józefa w Bremerhafen od dnia 14 maja 1895 roku do 14 maja 1896 roku.

Towarzystwo liczyło na początku r. 1895 26 członków; w ciągu roku wstąpiło nowych członków 13, dla niepłacenia składek miesięcznych wykreślono 9 i 1 wykluczono z ważnego powodu. pozostaje zatem 26 wypłatnych członków. Posiedzeń odbyło się 23 zwyczajnych, 4 walne i 2 posiedzenia zarządu. Posiedzenia odbywają się co drugą niedzielę po południu o godz. 4, w domu posiedzeń czeładzi katolickiej. Na posiedzeniach bywają czytane Ewangielie św. i wykłady tychże. Członków uczęszczało zwykle na posiedzenia 20 do 25.

Dochodu razem z pozostałością z zeszłego roku było 409 mr. 23 fen., rozchodu 416 mr. 1 fen., zatem pozostaje niedoboru 6 mr. 78 f. — Towarzystwo posiada bibliotekę składającą się z 114 książek, z tych jest 86 własnością Tow. Czytelni Ludowych z Poznania, a 28 własnością towarzystwa naszego. Z gazet abonuje towarzystwo „Wiarusa Polskiego“, „Wielkopolanina“, „Gazetę Codzienną“, „Gaz. Gdańską“ i „Przyjaciela Rodziny“. W ciągu roku urządziło tow. dwie zabawy. Na intencję tow. zamówiono trzy Msze św.

Na rok bieżący zostali wybrani do zarządu następujący panowie: Honorowym prezesem ksiądz wikary Sudowe, przewodniczącym Jan Musielak, zast. Franc. Marciniak, sekretarzem Kasper Hupa, zast. Marcin Wolny, skarbnikiem Stanisław Posztalski, zast. Michał Musielak, bibliotekarzem Kasper Mazajczyk, zast. Zacharyasz Ziętek, ławnikami i zarazem rewizorami kasy Fr. Klonecki i Fr. Jędrzejak; podchorążym Kasper Mazajczyk, asystentami Franc. Klonecki i Marcin Wolny.

Teraz wypada nam jeszcze nadmienić, iż w okolicy Bremerhafen dużo Polaków przebywa, mimo to bardzo mało należy do towarzystwa. Szanowni Rodacy! rzućcie okiem na dzisiejsze stosunki, a zapewne przekonacie się, jak wielką potrzebą jest należeć do towarzystwa. Powinniśmy też jak najliczniej czytać pisma polskie, które gorliwie służą Ojczyźnie, a mianowicie „Wiarusa Polskiego“, który jest drogoskazem tu dla nas na obczyźnie.

Wszelkie listy dotyczące się towarzystwa uprasza się przysyłać na ręce przewodniczącego lub sekretarza.

Jan Musielak,  
przewodniczący.

Kasper Hupa,  
sekretarz.

**Nowy wyrok sądowy, ważny dla Towarzystw,**

zapałł dnia 19-go b. m. przed izbą karną w Toruniu.

„Gaz. Tor.“ pisze:

Na zebraniu Tow. Ludowego w Grążawach, odbytego dnia 12-go stycznia b. r. obecny był wójt tamtejszego okręgu. Członkowie i goście wygłaszali mowy i odczyty, a jeden z nich chciał odczytać wiersz pt. „Bitwa pod Racławicami“. Pan wójt przerwał jednak deklamację, nie pozwalając na jej wygłoszenie, a zakaz swój motywował tem, iż deklamacya nie była u niego zameldowaną i nie dał na jej wygłoszenie pozwolenia.

Już w nr. 9-tym naszej gazety z dnia 23-go stycznia b. r. przy okazji podania tego zajścia do wiadomości publicznej, zaznaczyliśmy wyraźnie, iż p. wójt nie miał żadnego prawa do takiego zakazu i radziliśmy wystać przeciw niemu zażalenie do landrata.

Tymczasem stało się o tyle inaczej, iż owa sprawa dostała się do sądu. Wzmiankowany wójt bowiem nie poprzestał na znanym zakazie, lecz zażądał ukarania zastępcy przewodniczącego w Grążawach, który też na wniosek prokuratora otrzymał sądowy mandat karny w wysokości 5 marek.

Przeciwko temu zaprotestował jednak pan Stawicki, oddając sprawę do rozstrzygnięcia sądowi.

Sąd ławniczy w Brodnicy zawyrokował jednak w terminie dnia 31-go marca b. r. na jego niekorzyść, gdyż potwierdził ową karę, opierającą się na rozporządzeniu prezesa rejencji kwidzińskiej, wedle którego trzeba w celu uzyskania pozwolenia dostawić władzy policyjnej mające być odegrane sztuczki teatralne. Obżalowany bronił się chociaż bez skutku, słusznie tem, iż żadna deklamacya nie podpada pod owo rozporządzenie, gdyż nie jest sztuką dramatyczną, a statuta Towarzystwa opiewają, iż na zebraniach odbywać się będą odczyty, wykłady, deklamacye itp. Nie ma zaś przepisu prawnego, któryby wymagał, aby te rzeczy trzeba poprzednio policyi zameldować i dopiero w razie otrzymania pozwolenia je wygłaszać.

Do tych wywodów przychyliła się jednak izba karna w Toruniu, do której obżalowany założył apelację i w dniu 10-go bm. uwolniła go od winy i kary, chociaż przewodniczący sądu zarzucił mu, iż jest polskim agitatorom i rozpowszechnia „Gazetę Grudziądzką“, a jej redaktora p. Kulerskiego, gdy był w więzieniu, niejako za męczennika uważał itd.

Bogu dzięki za to nowe zwycięstwo słusznej naszej sprawy. Dla nas zaś nauka, aby pukać i kołatać choćby jak najwyżej, jeżeli mamy mocne przekonanie, iż albo nam się wprost krzywda dzieje, albo władza w obec nas błędnie sobie tłumaczy i wykonuje przepisy prawa.

**Allokucya Ojca św.**

wygłoszona na tajnym konsystorzu dnia 22 czerwca r. b.

Czcigodni Bracia! Przy okazji udzielenia opieki osieroconym kościołom i uzupełnienia św. Kolegium pragnęlibyśmy wprzód zakomunikować decyzją przez Nas powziętą a mogącą się nie mało przysłużyć interesom chrześcijańskim.

Nigdy co prawda nie brakowało Matce naszej, Kościołowi św., na gorliwości, aby przywoływać i zapraszać tych nieszczęśliwych, których bądź to rozdwojenie umysłów, bądź też błąd duchowy wyrwał z Jej łona: pod tym atoli względem skutkiem dobrze wam znanych pomyślnych okoliczności podniosła się w ostatnich latach gorliwość Kościoła: zakosztowaliśmy już także niejako przedsmaku pożądaných owoców, podnoszącego nadzieję i ochoczość w pracy; a mianowicie dla tego, ponieważ w odpadłych od Kościoła narodach mnożą się niezawodne oznaki, iż z zaufaniem zwracają się ku Stolicy Piotrowej i spoglądają ku niej, jakby tęskniąc za starymi związkami. Jeżeliśmy, rozważając wszystko dokładnie przed Bogiem, i powodowani miłością apostołską cośkolwiek w sprawie tej przedsiębrali i dokonali, to pragniemy zaprawdę w obszerniejszej mierze czynem i słowem udzielić pomocy tym, którzy szczerze szukają Królestwa Chrystusowego.

Ponieważ zaś najważniejszym punktem i niejako podstawą nauki chrześcijańskiej jest dokładna znajomość Kościoła, postanowiliśmy skreślić i formy Kościoła, wypływające z jego założenia Boskiego; mianowicie, aby wyraziściej wystąpiła przedziwna cecha jedności wyścięnięta na Kościele przez Boga.

Zaiste, kto na Kościół patrzy z bliska tak, jakim chciał go mieć Boski Założyciel i jak go przekazał Apostołom, jak go święci Ojcowie i nauczyciele na Wschodzie i Zachodzie zawsze przedstawiali, tak jak go od najstarszych czasów pomniki wszelkiego rodzaju oświetlają, ten musi łaskę Bożą przewidzieć po pierwsze, co się tyczy tych, którzy otrzymali pobudkę i objaśnienie do szukania jedności, a dalej, że ci, którzy te dobrodziejstwa już osiągli, cenią je wyżej i skwapliwie pielęgnują. — Tę decyzję wykonamy niebawem przez encyklikę do wszystkich Biskupów, a uważaliśmy za stosowne pismo to powierzyć opiece świętych Apostołów Piotra i Pawła, których pismami, mozołem i krwią został sławetnie uświęcony Kościół, ta jedyna Oblubienica Chrystusa.

**Ustawa**

**o zwalczaniu nieuczciwej konkurencyi z dnia 27 maja 1896.**

(Dokończenie.)

§ 9. Karze pieniężnej aż do 8000 mr. lub więzienia aż do roku podpada, kto jako urzędnik (towarzysz), robotnik lub uczeń zakładu procederowego tajemnice zakładu lub ruchu procederowego, które na mocy stanowiska służbowego mu powierzono lub w jakibądź sposób do jego doszły wiadomości, podczas trwania stosunku służbowego bez upoważnienia innym wydaje w celach konkurencyjnych lub w zamiarze wyrządzenia szkody właścicielowi zakładu procederowego.

Równa kara spotyka i tych, którzy z tajemnic zakładu i ruchu procederowego, o jakich się dowiedzieli sposobami w ustępie pierwszym opisanymi lub przez własną czynność sprzeciwiającą się prawom i dobrem obyczajom, w celach konkurencyjnych bezprawnie korzystają lub innym takowe zdradzają. Wykroczenia zobowiązują prócz tego do zwrócenia szkód ztąd powstałych. Kilku zobowiązanych odpowiada swym majątkiem za wszystkie szkody.

§ 10. Kto w celach konkurencyjnych usiłuje kogoś innego nakłonić do nieupoważnionego wydania wiadomości określonych w § 9 ustępie pierwszym, podpada karze pieniężnej aż do dwóch tysięcy marek lub karze więzienia aż do dziewięciu miesięcy.

§ 11. Wymienione w §§ 1, 6, 8, 9, żądania co do zaniechania twierdzeń lub odszkodowania przedawniają się w sześciu miesiącach, licząc od chwili, w której uprawniony do stawienia żądań dowiedział się o czynności i osobie zobowiązanego, bez względu zaś na to dowiedzenie się w trzech latach od dokonania czynności.

Dla żądań odszkodowania nie rozpoczyna się liczenie przedawnienia z chwilą, w której szkoda powstała.

§ 12. Proces karny wytacza się z wyjątkiem oznaczonych w § 5 wypadków tylko na wniosek. W wypadkach określonych przez § 4 prawo do stawiania wniosku o ukaranie przysługuje każdemu w § 1 ustępie pierwszym oznaczonemu przemysłowcowi i związkowi (Verband).

Karygodne czynności, których ściganie następuje tylko na wniosek, mogą uprawnieni do stawienia wniosku o ukaranie ścigać na drodze skargi prywatnej, nie potrzebując poprzednio do tego wzywać prokuratury. Skargę publiczną wytacza prokuratura tylko wtedy, skoro tego wymaga interes publiczny.

Skoro ściganie następuje drogą skargi prywatnej, natenczas sprawa należy przed sądy ławnicze.

§ 13. Skoro w wypadkach podanych w § 4 nastąpi skazanie na karę, natenczas można rozporządzić, aby zasądzenie na koszt winnego podano do publicznej wiadomości.

Skoro w wypadkach wyliczonych w paragrafie 7 nastąpi skazanie na karę, natenczas należy równocześnie przyznać poszkodowanemu prawo podania wyroku w przeciągu oznaczonego czasu do publicznej wiadomości na koszt skazanego.

## Młody bohater.

(Ciąg dalszy.)

Od pastuszka dowiedział się Janek, kórędy jechać trzeba, żeby się dostać do Michrowa. W Błędowie, przez który przejeżdżał, już ruch się pobli — wieśniacy z pługami wyjeżdżali na pola i zoczywszy Janka, przystawali, żeby popatrzeć na małego chłopca jadącego samotnie, i zapewne dziwili się temu. Ale Janek szybko przejechał przez wieś i zaraz potem zapuścił się w las, w którym zniknął z ocz ludzkich.

A w lesie, jakież życie ujrzał wraz z budzącym się dniem Bożym! Na liściach wspinających dębów i olch zwieszały się wielkie krople rosy i deszczu, podobne do pereł — w kroplach tych światło wschodzącego słońca, przeglądając się, tworzyło cudowną grę kolorów, wszystkich barw tęczy. Powietrze było czyste, świeże, nasycone aromatem żywicy, pełne zapachu roślinności wiosennej. Po drzewach świergotały ptaki, kukulka gdzieś w głębi lasu kukulała wesoło, dalej rozlegało się stukanie dziecięcia w wypróchniałe drzewo. Od czasu do czasu Janek spotykał pod drzewami wieiórki, które za jego zbliżeniem się z szybkością wbiegały na szczyty najwyższych sosen, i przeskakując z gałęzi na gałąź, z drzewa na drzewo, ginęły w mrocznej jeszcze głębi leśnej.

Na polach znowu, za lasem, widział Janek pod złotymi promieniami wiosennego słońca pługi orzące glebę, przypatrywał się zielonym i bujnie wzrosłym zbożom, które, jak szmaragdowe kobierce, rozkładały się dokoła. Z nizin, ogrzane słońcem, wznosiły się białe mgły, tuląc dalsze widoki niby gazą z muślinu. Niekiedy dostrzegał Janek na skraju horyzontu, na lazurowym tle nieba rysującą się sygna-

Na wniosek uwolnionego podsądnego (oskarżonego) może sąd nakazać publiczne ogłoszenie uwolnienia; kasa państwowa ponosi koszt, o ile takowych nie nałożono na denuncyanta lub skarżyciela prywatnego.

Jeżeli w wypadkach wyrażonych w §§ 1, 6 i 8 podano skargę o zaniechanie twierdzeń, natenczas można w wyroku stronie proces wygrywającej przyznać uprawnienie do ogłoszenia w przeciągu oznaczonego czasu na koszt strony zwyciężony tej części wyroku, w której jest zawarty wynik procesu.

Sposób ogłoszenia należy w wyroku określić.

§ 14. Obok kary wyznaczonej w myśl niniejszego prawa może sąd na żądanie poszkodowanego skazać na wypłacenie poszkodowanemu grzywny aż do wysokości dziesięciu tysięcy marek. Za te grzywny są odpowiedzialni skazani na nie, jeden za wszystkich, wszyscy za jednego. Wyznaczenie grzywny wyklucza dochodzenie dalszych żądań odszkodowania.

§ 15. Spory prawno-cywilne, w których na drodze skargi dochodzi się żądania na podstawie niniejszego prawa, należą przed izbę dla spraw handlowych, o ile w pierwszej instancji jest uzasadnioną przynależność sądów ziemiańskich. Rozprawy sądowe i rozstrzygnięcie w ostatniej instancji w myśl paragr. 8 ustawy wprowadzającej ustawę o konstytucji sądowej przekazuje się sądowi rzeszy.

§ 16. Kto w kraju nie posiada jakiego głównego siedliska, ten może się na opiekę niniejszego prawa tylko o tyle odwoływać, o ile w państwie, w którym się jego główne siedlisko znajduje, wedle obwieszczenia zamieszczanego w państwowym piśmie prawodawczem niemieccy przemysłowcy cieszą się odpowiednią ochroną.

§ 17. Ustawa niniejsza staje się prawomocną z dniem 1 lipca 1896 roku.

## Ziemię polskie.

\* Z Prus Zach., Warmii i Mazur.

**Pelplin.** Ks. Paweł Teichert, wikary tumski i nauczyciel przy Collegium Marianum w Pelplinie, otrzyma 1 lipca instytucję kanoniczną na probostwo w Złotowie.

— Wikary tumski ks. Bolesław Tempki posłany do Boluminka na zastępstwo ks. prob.

turkę kościoła wiejskiego, białe dwory i błękitne lasy. Wszystko to dla niego było czemś nowem, czemś nieznanem, czemś, co go zachwycało.

Tak jadąc, już dobrze na dzień, mogła być ósma może godzina, spotkał idącego drogą wieśniaka i spytał go się, czy daleko jeszcze do Nadarzyna, który według obliczeń Janka, winien już być niedaleko, zwłaszcza że nasz bohater minął już nietylko Michrów ale i Ojzranów.

— A niedaleko paniczu, — odrzekł wieśniak — będzie z pół mili.

Przyspieszył więc Janek bieg kucyka, rad, że ta podróż, która go dobrze zmęczyła, prędko się skończy. Właśnie wjechał na wzgórze, przez które szła droga i chcąc się przypatrzeć się okolicy, obejrzał się za siebie.

Skamieniał. Z lasu, oddalonego od niego może o jakie dwie wiorsty, wysuwa się konnica, a szable jej, blachy na kołpakach, świecą pod słońce, jak roztopione złoto. Straszna myśl przebiegła przez głowę naszemu bohaterowi.

— To huzary węgierskie!

A oni jadą, jadą, i coraz więcej wysuwa ich się z lasu i toczą się przez drogę, jak świetny, błyszczący wąż. Spotkali wieśniaka, z którym przed dziesięciu minutami Janek rozmawiał, zatrzymali, otoczyli go dokoła, widocznie o coś się wypytyują.

— Nie mam tu czego czekać, — szepnął Janek — w nogi!

Uderzył kucyka i galopem zjechał z góry. Pędził, zachęca konia głosem i biciem i ogląda się co chwilę. Patrzący huzary już na wzgórze. Janek drży, żeby go nie spostregli i nie puścili się za nim, gdyż niechybnie dogoniliby go na swych wielkich, dzielnych koniach. Szczęściem droga się zakrecała i otaczały ją tu po obu stronach wielkie, rozłożyste topole, które naszego bohatera zastoniły przed okiem

Döringa, który 6-go lipca wyjeżdża na cały miesiąc.

**Chełmża.** Na zebraniu z 24 czerwca założono polską spółkę pożyczkową. Obrano dyrektorem Sobieckiego, kasyerem kupca p. Gąsowskiego, kontrolerem budowniczego pana Bromę. Do spółki zapisało się tymczasowo 17 członków.

— W Pluskowesach nieszczęśliwym przypadkiem zaplątał się forys nogami w lejce i upadł. Wóz z mierzwą przejechał go, wskutek czego zmarł. Pozostawia żonę z czworgiem małych dzieci.

**Gdańsk.** Onegdaj obchodziła szkoła przy Królewskiej Kaplicy 150-letnią rocznicę swego założenia. Cały obchód był manifestacją niemiecką. Do tej szkoły uczęszcza wiele dzieci polskich, które w niej się niemieczą tak samo, jak w innych szkołach, a nawet więcej i prędzej. Król Jan Sobieski, fundator Królewskiej Kaplicy, zapewne nie spodziewał się, aby w założonej przy niej później szkole polskie dzieci tak się niemieczyły, jak się niemieczą!

**Osie.** Stary i szczupły nasz katolicki kościółek w niedzielę i święta małą tylko liczbę nabożnych pomieścić może. Dla tego przy pogodzie odbywają się kazania na cmentarzu, gdzie pod cienistym konarem zbudowano kazalnica. Teraźniejszy kościół zbudowany 1715 r., gdyż 1714 r. drewniany kościółek zgorzał.

**Olsztyn.** Ks. kapelanowi Franciszkowi Hohman z Sętala zleconą została administracja opróżnionego probostwa w Szöllitt.

\* Z Wiel. Ks. Poznańskiego.

**Poznań.** Najprzew. ks. Arcypasterz w Gnieźnie udzielił święceń kapłańskich następującym klerikom: Beyerowi Wojciechowi, Kościelskiemu Bolesławowi, Stefaniakowi Janowi, Koczwarze Piotrowi, Trzcieskiemu Tadeuszowi, Hohmannowi Janowi, Hubertowi Aleksandrowi, Józewiczowi Adamowi, Kostrzewskiemu Kazimierzowi, Poradowskiemu Stanisławowi, Radolińskiemu Józefowi, Wąsowiczowi Zygmunto, Witkowskiemu Wojciechowi, Wojciechowskiemu Stanisławowi i Zakrzewskiemu Zdzisławowi.

**Szamotuły.** Rejencya nie potwierdziła wyboru p. dr. Laurentowskiego na członka magistratu w Obrzycku.

**Krobia.** Wieś Czeluścin, położona w powiecie krobkim, około 3000 mórg obszaru, a należąca dotąd do król. szambelana pana

nieprzyjaciela. Kucyk rwie dalej, ale Janek czuje, że ustaje, chrapie straszliwie i widocznie osłatek sił dobywa, jednak leci dalej.

— Chwała Bogu! — szepcze Janek — już Nadarzyn niedaleko.

Jakoż wieś już było widać, ukrytą w gromadzie drzew, nad które wyglądały szczyty pałacu ozłoczone słońcem. Jeszcze trochę wysiłek, a za pięć minut nasz bohater będzie we wsi. A tu już huzarzy wjechali między topole — kucyk coraz wolniej się posuwa, chrapie okropnie, chwije się, skoczył konwulsyjnie i padł.

Janek stanął na ziemi, usiłuje podnieść biedne zwierzę, któremu posoka z nozdrzy się leje — napróżno! Jeszcze raz biedny kucyk spojrzął na Janka okiem pełnym smutku, zadrżał, chciał się zerwać i... skonał. A huzarzy coraz bliżej!...

V.

Łatwo można sobie wyobrazić przerażenie i rozpacz Janka, kiedy ujrzał swego dzielnego konika padającego trupem ze znużenia i blizujące szeregi huzarów, ukazujące się w alei. I trzebaż jeszcze, że go to wszystko spotkało tuż przy Nadarzynie, prawie u celu swej podróży, kiedy jeszcze dziesięć minut wysiłek a stanąłby przed księciem i ocaliłby go. Teraz wszystko napróżno — nadaremna jest niebezpieczna droga przez loch podziemny, posępna i obrzydła walka ze szczurami, nadaremna nozorna podróż, nadaremna i bezowocna śmierć kucyka. Za kilka chwil nieprzyjacieli stanie przy Janku, stanie w Nadarzynie nadewszystko i porwie księcia Józefa.

Na tę myśl wszystka krew uderzyła do głowy chłopca.

— Nie! — zawołał — trzeba jeszcze jedną zrobić próbę.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Dzierżykratz Morawskiego, kupiła komisya kolonizacyjna.

**Germanizacya.** Rozkazem gabinetowym przechrzono dobra rycerskie Olszynę w powiecie ostrzeszowskim na wniosek właściciela Hübnera na „Erlenhof“. Tym sposobem objawiają właściciele Niemcy w polskiej dzielnicy swoją „cywilizacyę“.

**W Kaszchorze** pod Wolsztynem (Alt-kloster) zakończył żywot doczesny śp. ksiądz prob. Kluck w sędziwym wieku. Przed kilku laty obchodził 50-letni jubileusz kapłaństwa. Spokój jego duszy!

**W Sulmierzycach** najwyższa rada administracyjna nakazała gminie katolickiej zaprowadzić stopniowanie płacy dla nauczycieli. Obywatele Sulmierzyc nie płacą podatków — przeciwnie pobierają jeszcze dochody z obszernej posiadłości leśnej należącej do miasta.

**Poznań.** Na onegdajszym walnem zebraniu rady nadzorczej „Dziennika Poznańskiego“ zamianowano naczelnym redaktorem rzeczono pisma, w miejsce ciężką chorobą złożonego p. Dobrowolskiego, p. Józefa Głębockiego. posła do sejmu.

**Niemieckie** pisma szowinistyczne dopominają się, aby barwy W. Księstwa Poznańskiego czerwono-białe zmieniono na czarno-białe. A więc występują nawet przeciwko wyraźnej woli monarchy! Piękni lojaliści!

**\* Ze Ślązka czyli Starej Polski.**

**Bytom G.-S.** W czwartek dnia 25-go bm. miał tu prymicye ks. Fr. Friedrich. Ludu polskiego było dużo; lecz pomimo to po polsku nikt ani słówka na prymicyach nie przemówił. Niemieckie kazanie po ewangelii miał ks. dziekan Myśliwiec i na tem koniec!..

**Ruda.** We wtorek zeszłego tygodnia po południu powstał w stodole p. Niwki pożar, który w krótkim czasie tak się rozszerzył, że oprócz stodoły p. Niwki zgorzały jeszcze inne, a mianowicie pp. Klonka, Bębna, Hum'a i Traćńskiego. Szkoda jest dość znaczna.

**Bytom.** W zeszłą środę rano zmarł znany w szerszych kołach jeneralny dyrektor posiadłości hr. Szafgocza, Erbs. Zmarły był przez pewien czas także burmistrzem Bytomia.

**Tarawskie Góry.** Gminy Nierada i Kępczowice w tutejszym powiecie zostaną z dn. 1 go lipca br. połączone i będą tworzyły jedną gminę pod nawą „Kępczowice“.

**Gliwice** Doktor Wiener, który tu dawniej praktykował jako lekarz, przeszedł krótko temu na łono Kościoła katolickiego.

**Zabrze.** Przed paru dniami chowano tu z muzyką żonę pewnego nadsztygara. Kiedy pochód pogrzebowy przechodził ulicą Cesarzewicza, nadjeżdżało ze strony przeciwnej kilka dorózek z gośćmi weselnymi. Konie jednej z dorózek przelekły się muzyki, zaczęły wierzgać i byłyby najniezawodniej wywołały jakie nieszczęście, gdyby nie był ich w ostatniej chwili ujął silnie za cugle, ks. kapelan Abramek, który kondukt żałobny prowadził.

**Wrocław.** Ks. Kardynał dr. Kopp wyświęcił 55 kleryków na księży. Z tych pochodzą z Górnego Ślązka: Ks. Paweł Brandys z Pawłowic, ks. Karol Bryś z Dobrodzienia, ks. Jan Chrzyszcz z Wierzchu, ks. Franciszek Friedrich z Bytomia, ks. Teodor Gebauer z Raciborza, ks. Karol Haudy z Mikołowa, ks. Jan Melzer z Dębia, ks. Karol Miketta z Raciborza, ks. Floryan Sobota z Witośławic, ks. Paweł Winkler ze Starego Koźla.

**Wladomości ze światła.**

**Berlin.** Minister handlu Berlepsch otrzymał dymisyę, a następcą został radzca Brefeld.

**Starogard.** W wyborach do sejmu zwyciężył nasz kandydat ks. dr. Wolszlegier.

**Swiecie.** Polak Jaworski otrzymał w wyborach do parlamentu 4613, Niemiec 4568, a 17 głosów było rozstrzelonych, są więc potrzebne ściślejsze wybory.

**Hiszpanie** na Kubie odnieśli znaczne zwycięstwo. Oddział powstańców, pozostających pod wodzą Maceo, został zupełnie rozbity. Wojska hiszpańskie zajęły obóz powstańczy w górach prowincyi Pinar del Rio i spaliły około 300 domów, pomiędzy innymi dom Maceo. Hiszpanie stracili podobno tylko 30 żołnierzy.

**Z Warszawy** otrzymała „Nowa Reforma“ wiadomość, iż profesor Piotr Chmielowski otrzymał pozwolenie na wyjazd za granicę i w tych dniach wyjedzie, jak zazwyczaj, do Zakopanego.

**Szach** perski nadał posłowi rosyjskiemu w Teheranie Szczygłowowi insygnia orderu słońca i lwa w brylantach na znak wdzięczności za pomoc jego przy uśmierzaniu niepokojów, które powstały z okazji zamordowania szacha Nasreddina.

**Na dworze** rumuńskim spodziewają się w ciągu przyszłego tygodnia odwiedzin księcia Ferdynanda bułgarskiego.

**Założenie** duchownego seminarium katolickiego w Ameryce przez protestanta. W tych dniach zostało nowo urządzone seminarium duchowne przez dobrodzieja, protestanta, ks. Arcybiskupowi Irebudowi z St. Paul (Minnesota) oddane i uroczyste poświęcone w obecności delegata papieskiego ks. Satolli, 14 Arcybiskupów i Biskupów, 200 ksiąg i przeszło 10 tysięcy wiernych. Powody, dla których ów dobrodziej protestant James Hilla, to uczynił, sam wymienił przy oddawaniu ogromnych gmachów mających wartość 2¼ milionów marek. Otóż pierwszy powód jest 40-letnia przyjaźń jego z wzorowym księdzem katolickim, przew. ks. Ludwikiem Caillet. Drugi powód szczęście, że mógł żyć już blisko 30 lat w rzymsko-katolickiej rodzinie przy rzymsko-katolickiej żonie, do której stosować można słowa Chrystusowe: „Błogosławieni czystego serca, bo oni Boga oglądają“. Podarkiem tym chciałbym ją uczcić. Trzeci powód jest ten, że widzę, iż katolikom, złożonym w wielkiej części z robotników, trudno wielkie koszty ponosić. a wiem, że takie seminarium służyć będzie Bogu na chwałę i na zbawienny pożytek ludzi zwłaszcza w tym czasie, w którym niedowiarstwo się tak szerzy!

To zaprawdę wspaniałomyślny protestant. Nie wątpimy, że ostatecznie przejdzie sam na łono Kościoła katolickiego, który tak szanuje i uwielbia.

**Z różnych stron.**

**Bochum.** Pisma niektóre piszą, że Li-Hung-Czang zwiedzi fabrykę „Bochumer Verein“ w Bochum w dniu 2 lipca, inne zaś, że wogóle nie przybędzie do Bochum.

**Essen.** Nowo wyświęcony ks. Franciszek Timmers odprawi 5 lipca prymicye w kościele św. Gertrudy.

**Huckarde.** Na cesze „Hansa“ zerwała się lina i dwa kosze spadły do szybu, rozbijając się zupełnie. Kilku górników zostało okaleczonych. Szkody są znaczne.

**Kettwig.** Socjaliści rozrzucają tu masami pisma ulotne — czy polskie także, nie wiemy. Takich piśmideł nie należy przyjmować.

**Frankfurt n. M.** Na stacyi Beningen zbiły się pociągi. Dwóch urzędników doznało ciężkich okaleczeń.

**Nowy Jork.** Na cesze „Twinshaft“ w Pittston nastąpił wybuch gazów. 137 górników zostało zasypanych.

**Listowi** skarżyli się już od dawna, że sukienne mundury są podczas latowych upałów zbyt niewygodne i za ciepłe i prosili o wyznaczenie im płóciennego munduru na lato. Zarząd poczt i telegrafów długo się temu opierał, teraz atoli donoszą, że w kilku okręgach pocztowych zaprowadzono mundury płócienne na próbę. Gdy się okażą praktycznymi, zaprowadzone zostaną wszędzie.

**Drezno.** Na wystawie przemysłowej w Dreźnie w końcu z. m. będzie otwarty osobny oddział wystawy ludowej serbsko-łużyckiej. Oddział ten, nad którym protektorat przyjęła księżna Matylda saska, zapowiada się świetnie. Komitet wystawy, na którego czele stoi uczony łużycki prof. dr. Ernest Muka, dokłada wszelkich starań, aby jak najlepiej wypadł ten pierwszy występ Łużyczan na wystawie. Wystawa wśród ogółu wzbudziła wielkie zainteresowanie. Na dzień 5 lipca wyznaczono „święto ludowe“, na które z całych Łużyc zjeżdżają się do Dreznia osobnymi pociągami goście, przybrani w barwne stroje narodowe. Jak donoszą wychodzące w Budziszynie „Serbskie Nowiny“, z samych Dolnych Łużyc przybędzie 900 osób.

Serbowie łużyccy, zwani też Wendami, to szczerp słowiański liczący zaledwie sto i kilka-

dziesiąt tysięcy głów, rozproszony w zachodnich stronach obwodu rejencyjnego lignickiego, w królestwie saskiem i prowincyi brandenburskiej, a choć odcięty jest zupełnie od reszty Słowian i zewsząd otoczony ludem niemieckim, to jednak dokłada wszelkich starań, by zachować język i obyczaj swych przodków i przekazać je nieskażone następującym pokoleniom. Przykład Serbo-Łużyczan powinien zawstydić obojętnych na język swój Polaków, bo niestety nie brak takich między nami.

**Pierwszy nowy śledź!** Z Amsterdamu piszą pod dniem 25 czerwca: Pierwszy nowy śledź bywa wedle starego zwyczaju każdego roku wręczany uroczystie królowej. Szczęśliwi rybacy, którzy pierwszego śledzia ułowili, ubierają się dla tej ceremonii w czerwone wstęgi i jadą w przybranym w zielone chorągiewki powozie do zamku królewskiego, gdzie wręczają pierwszego śledzia, odbierając za to podarek pieniężny. Tak się też stało zeszłego miesiąca, dwóch rybaków w opisany sposób przybyło do królewskiego zamku w Soeftdijk pod Utrechtem i wręczyło królowej rejentce i jej córce wśród przemów pierwszego śledzia; królowa rejentka przyjęła z wdzięcznością i podziękowaniem ów podarek. Dla Hollandyi mają śledzie wielkie znaczenie, gdyż jest to wielce ważny artykuł dla handlu.

**Maszyna** do szycia obchodzi w roku bieżącym 50 letni jubileusz istnienia. Pierwszym wynalazcą był Elias Howe w państwie Massachusetts w Ameryce Północnej. W roku 1846 patentowano jego wynalazek, a naówczas był jeszcze tak ubogi, że zaledwie zdołał zdobyć się na opłacenie kosztów patentu. Chciał patent sprzedać w Anglii, a nie mając na kosztą przejazdu, zgodził się za kucharza na okręcie ale i w Anglii nie wiele uzyskał. Kiedy powrócił do Ameryki przekonał się, że inni patent jego wyzyskiwali; był zniewolony pracować przez pewien czas u mechanika. W końcu wygrał proces o patent i uzyskawszy dość znaczną sumę od przeciwnika, potem brał po czternaście dolarów (56 mr.) od każdej maszyny do szycia i niezadługo stał się bardzo bogatym, bo wyrób maszyn rósł niesłychanie.

**Nabożeństwo polskie.**

- W Langensalza od 4 do 8 lipca.
- W Sömmerda od 8 do 15 lipca.
- W Sangerhausen (Artern) od 15 do 21 lipca.
- W Gardelaben od 3 do 9 lipca.
- W Oebisfelde od 3 do 9 lipca.
- W Dorstadt od 9 do 10 lipca.
- W Wolfenbüttel I od 10 do 13 lipca.
- W Noerten od 2 do 4 lipca.
- W Northeim I od 4 do 10 lipca.
- W Wintzenburg od 10 do 17 lipca.
- W Lampspringe od 10 do 17 lipca.
- W Gronau n. L. od 17 do 24 lipca.
- W Grassdorf od 24 do 27 lipca.

**Nowe książki.**

„**Toruński elementarz polski** z obrazkami, zastósowany do potrzeb dzieci uczących się w szkołach tylko po niemiecku“ — wyszedł co tylko w przeszlicznym wydaniu i pięknej oprawie w drukarni i nakładem J. Buszczyńskiego w Toruniu. Elementarz jest bardzo praktycznie ułożony i nadaje się szczególnie także dla dzieci Polaków na obczyźnie pozostających, z której to przyczyny go Rodakom polecić możemy. Cena za egzemplarz wynosi tylko 30 fen., a z przesyłką 40 fen. Nabywać można elementarz w księgarni „Wiarusa Polskiego“ w Bochum.

Kwit do zapisania „Wiarusa Polskiego“.

**Postbestellungs-Formular.**

Ich bestelle hiermit bei dem Kaiserlichen Postamt ein Exemplar der Zeitung „**Wiarus Polski**“ aus Bochum (Zeitungspreisliste 109 t 2. Abth. S. 380) für das 3. Quartal 1896 und zahle an Abonnement und Bestelgeld 1,75 Mk.

Podpisi dokładny a dres zamawiającego.

Obige 1 Mk. 75 Pfg. erhalten zu haben, bescheinigt.

